

[Prieme.]

som Ting, der endnu overvejes, ligesom for øvrigt disse paatænkte Lempelser alle er Ting, som for længst kunde være indført gennem Administrationen uden Lovændring. Man vil forstaa, at Lovforslaget derfor efter de fremsatte Løfter maatte blive Handelen og vist hele Erhvervslivet en Skuffelse.

I de Aar, Importreguleringen har eksisteret, har vi efterhaanden haft et forholdsvis betydeligt Antal Valutalove, og hver Gang baade den tidligere og den nuværende Handelsminister har fremsat disse Lovforslag, har de givet Udtryk for, at man ved den nye Lov haabede at faa afhjulpet forskellige af de Ulemper, som havde vist sig under de tidligere Love. Efter at Regeringen i Fjor — bortset fra Rigsdagens Valutaudvalg — fik sit Lovforslag gennemført uændret for to Aar, skulde man tro, at det gennem de Erfaringer, man i Aarenes Løb havde høstet, og ved de forskellige Lovændringer var lykkedes at naa til en nogenlunde fuldkommen Lovgivning paa dette Omraade. Men Sandheden er tværtimod den, at Vanskelighederne og Besværlighederne for Regeringen ved at opretholde det nuværende System har været voksende og ingen Sinde har været saa store som i dette Efteraar, og at de vilde have været betydeligt større, saafremt vi ikke havde haft Lockouten i Foraaret.

Disse Vanskeligheder, som i første Række naturligvis rammer Erhvervslivet, bliver efterhaanden ogsaa mere og mere ubehagelige for Regeringen og Administrationen, og jeg nærer derfor ingen Tvivl om, at Ministeren har overvejet, hvorledes man kunde lempe Loven, saaledes at man i hvert Fald kunde blive fri for en Del af den for Regeringen mest ubehagelige Kritik. Men Ministeren er meget tilbage for aabent at erkende, at det bliver værre og værre, og for at tage Konsekvensen: at begynde en Afvikling. Man er derfor endnu en Gang gaaet den Vej at mindske Importørernes Rettigheder og overlade endnu mere til Administrationens Skøn, medens man saa hist og her har forsøgt en enkelt Lettelse, men i øvrigt atter lader det blive ved Løfter.

Betegnende for Regeringens og den højtærede Ministers Raadvildhed er, at Ministeren, da han den 13. November i Fjor fremsatte Forslaget til den nugældende Lov, bl. a. udtalte — det findes Sp. 84 —: „I § 7 forbydes Salg af Valutaattester, og Overtrædelse af den Bestemmelse kan medføre Tab af Importretten, eller med andre Ord, Manden taber sin Ret til at drive Næring.“

Man vil forstaa, hvor streng en Straf der her vil kunne idømmes, naar Lovens Strafbestemmelser i øvrigt fastsætter, at der kan idømmes Bøde, under særligt skærpene Omstændigheder, Hætte eller Fængsel indtil 6 Maaneder.

I Aar fastsætter man derimod i § 7, at Salg af Valutaattester er lovligt, men samtidig med, at man nu lovfæster Salg, som man for et Aar siden vilde straffe saa strengt, fastsætter man ogsaa i § 7 visse udvidede Regler for den Ombytning af Attester, som fandt Sted indtil Begyndelsen af dette Aar, men som man da ophevede trods stærke Protester fra Handelens Side, en Indskrænkning, der har spillet en meget stor Rolle i Retning af at vanskeliggøre Udnyttelsen af Valutabevillingerne — jeg kunde her tilføje ikke mindst over for Tyskland. Man vil kunne forstaa det, naar jeg oplyser, at der i en Periode udstedes ca. 60 000 Bevillinger og tidligere fandt ca. 30 000 Ombytninger Sted.

Samtidig med, at man i § 7 giver Til-ladelse til dette Salg af Valutaattester, bestemmes det, at der herfor maa tages en Avance, der, efter hvad jeg har bragt i Erfaring, for visse Varer skal kunne dreje sig om ikke helt faa Procenter, men i samme Lovforslag indfører man i § 11 skærpede Bestemmelser, der tager Sigte paa at hindre urimelig Prisstigning. Jeg kan ikke se rettere, end at § 7 og § 11 paa dette Omraade kan komme i Strid med hinanden, og jeg tror, at Ministeren, hvis han havde holdt sit Løfte om at drøfte de paatænkte Ændringer med Erhvervenes Repræsentanter, inden Forslaget blev fremsat her, var blevet gjort opmærksom paa dette Forhold.

Der er talt en Del om den nye Bestemmelse af forbrugsbegrænsende Art, der er indført i Lovens § 3. Iste Stykke, og der spøger jo ogsaa allerede en Del i Pressen. Jeg ved nok, at man fra Valutakontorets Side er af den Opfattelse, at man kan begrænse Indførselen af bestemte Varegrupper, f. Eks. Forbrugsvarer og Raavarer; f. Eks. Raatobak, efter Behag. Men naar nu Arbejdslønnen stiger, som den gjorde i Foraaret, tror Ministeren saa, at man kan fastholde Indskrænkninger uden at gaa til en Rationering og et Kortsystem? Og kan Ministeren ikke se, at selv om man maaske for Kaffens Vedkommende har gennemført Indkøb af billigere og daarligere Varer, saa er det umuligt i det hele taget at tale om Forbrugsbegrænsning, samtidig med at man forhøjer Lønningerne og fra Regeringens Side følger en Politik, der skal